

er bleven enig om, men efter den samlede Overvejelse har man frasatdet Ønsket om at gaa ud over det Maal af Ændringsforslag, som vi nu her fremsætte. Der har saaledes i Udvalget været Enighed om, at der ikke var nogen Nødvendighed for at stille noget Forslag til Forandring i Lovforslagets § 1 med Hensyn til at faa det slaaet fast, at andre end danske Enkeltpersoner høre ind under eller kunne komme til at høre ind under den Jurisdiktion, som der er Tale om. For det første turde det være i sig selv ganske klart og ikke behøve en særlig Udtalelse. Men dernæst har Udvalget i et andet Lovforslag, der senere vil komme for, nemlig det om Aktieselskaber paa disse Steder, foreslaaet en Tilføjelse, der udtrykkelig udtaler det for de paagældende Selskabers Vedkommende som en naturlig Konsekvens af, hvad der foreligger i dette andet Lovforslag og saa meget mere bliver det altsaa overskødig paa dette Sted at faa en Ændring i den Retning. — Ligeledes har man med Hensyn til § 2 efter nærmere Overvejelse anset det for overskødig at foreslaa nogen Ændring, for saa vidt som det dog naturligvis maa være Forudsætningen for Anvendelsen af denne Paragraf, at det i det enkelte Tilfælde virkelig kan siges, at Konsularretten er Bærning for Sagen. Det have vi maattet betragte som en Selvfølge, idet det slet ikke er Meningen at røkke eller ændre heri ved Bestemmelsen i Lovforslagets § 2, men kun at ordne det almindelige personlige og territoriale Omraade for Konsularretten. Ligeledes har man ikke i Udvalget betraget det som tilstrækkelig fornødent at forelægge noget med Hensyn til § 2 i Retning af det, som var paa Tale ved den første Behandling af Lovforslaget, nemlig at gøre det friere end efter den gældende Ret at fremkomme med ny Beviser og ny Indsigelser for Appellinstansen. Ganske at frasatde Reglen med Hensyn til ny Indsigelser om, at de skulde være fremsatte i første Instans, altsaa her for Konsularretten, mente man dog ikke at kunne forsvare. Og naar der saa er Tale om, at man skulde lempe Anvendelsen af det herskende Bevillingssystem, blev det fra Justitsministerens Side under første Behandling udtalt, at en saadan Lempelse i Grunden fulgte af sig selv og ganske stemmede med de gældende Normer for Bevillingers Meddelelse navnlig i det Tilfælde, hvor Sagførere ikke ere anvendte, hvad der jo i de allerfleste Tilfælde vil være Forholdet i første Instans. Som Følge heraf har Udvalget ogsaa beroliget sig med den Tanke, at der i den Henseende ikke vil voldsom formalistiske Vanskeligheder, som kunne besvære

Rettergangen for disse Konsularretter. — Det har i Udvalget været drøftet, om det egentlig ikke var ønskeligt at træffe nogle yderligere Bestemmelser angaaende den Procesmaade, som Konsulerne paa disse Steder i Medfør af denne Lov ville have at følge. Saaledes som Lovforslaget foreligger, maa det jo siges, at han skal følge den danske Lovs Regler, den danske Rettergangs Regler, og det er i og for sig ogsaa Meningen. Men paa den anden Side maa det erkendes, at de danske Rettergangsregler indeholde meget, som det kan være meget besværligt for en Konsul, som ikke er nøjere kendt dermed, at iagttage paa rette Maade. Der er en Række af Forskelligheder i den danske Proces Regler med Hensyn til forskellige borgerlige Retstrætters Behandling; der er ved den ordinære civile Procesmaade et meget udviklet og temmelig stærkt formalistisk Skriftlighedssystem, som det heller ikke altid kan ventes, at Konsulen vil kunne opvære med paa rette Maade. Men lige over for det Spørgsmaal i Loven at give nærmere Regler om Procesmaaden, som man vilde have at følge, og som kunde gøre det lettere for ham, end den at henvise til de gældende Regler, har man dog ment dette vanskeligt, fordi det ikke godt kunde gøres uden ved Henviisning til en eller anden af de gældende Procesregler, f. Eks. den for Gæsteretsfager gældende eller den for private Politiretsfager gældende Procesmaade, men saa vilde Konsulen ordentligvis være lige nær, thi han ved sandsynligvis ikke, hvad Gæsteretsfagers Behandling eller hvad Politiretsfagers Behandling er. Udvalget har derfor ikke troet i den Henseende at kunne foreslaa noget optaget i Loven, der kunde lette Dommeren, men har troet, at den eneste praktiske Vej vilde være den, som er optagen i et af de positive Ændringsforslag, Udvalget stiller, nemlig at bemyndige Udenrigsministeriet, som er henvist til at give Instruets om forskellige Forhold, til at foreslaa saadanne Lempelser i de danske Rettergangsregler, som udtræves af Hensyn til de særlige Forhold, under hvilke Konsularretten maa virke. Derved tror Udvalget, at alt, hvad der kan opnaas, er naaet, og at det ikke kan nytte at ville tænke paa mere i den Retning. Ganske vist har man derved tillige forudsat, ligesom den højtærede Justitsminister udtalte noget lignende ved første Behandling, at der heller ikke af de overordnede Instanser vilde gaas frem med saa stærk Høvdelse af Rettergangsreglerne, som det vilde være Tilfældet lige over for de sædvanlige Domstole her i Hjemlandet. Man forudsætter altsaa, at Udenrigsministeriet efter Omstændighederne vil optage visse